

INTERNT

MASSELINJE=FRONT-STUDIENE: DEL 3 - NOJSKE ERFARINGER.

INNLEIING.

Det var først meninga at denne 3. delen skulle bestått mest av oppsummering av erfaringer fra massekamper og fronter. Dette måtte utsettes, fordi det viste seg umulig å skaffe oppsummeringer som var gode nok til rett tid. Seinere diskusjon har endra synet på hva hovedinnholdet bør være.

Dette dokumentet følger hovedlinjene i de tankene om kampen mot sekterismen i SUF (ml) som blei ført ut på SK's 4. plenum. Det er ikke i detalj gjennomdrøfta av SK, som derfor ikke kan gå god for hver setning og hver enkelt idé. Det er nå meninga at det skal danne grunnlaget for en korrigeringskampanje mot sekterismen i forbundet høsten 1970, og være obligatorisk studiemateriell for alle medlemmer.

SUF (ml)'s 6. landsmøte pekte på at vi må sette Mao Tsetungs tenking i ledelsen på alle områder. Seinere har vi mer og mer forstått at dette i praksis betyr å lære å forbinde vår aktivitet med massenes, lære masselinja.

Vårens masselinje-front-studier var derfor først og fremst tenkt som studier i masselinja. Hensikten var å få klarhet i en del grunnleggende prinsipper for masselinja, og dernest å studere front som ikke kan forstås (bare misforstås) uten at det første er klart. Det betyr også at heftet av Formann Mao er viktigere og skal legges større vekt på enn heftet av Dimitrov, og at Dimitrovheftet først og fremst skal studeres ut fra det det inneholder om masselinja. Dette kom dessverre ikke klart nok fram i studierettleiinga.

Enkelte rapporter går ut på at noen får sirkler "fikk mye ut av Dimitrov, men ikke lærte noe nytt av Mao". En får det inntrykket at disse folka først og fremst mener det sto "mange lure tricks om fronten" i Dimitrovheftet - ellers var det ikke noe særlig. Slik som stillinga nå engang er hos oss, tror vi ikke dette kommer av at disse folka virkelig har tilegna seg masselinja. Vi må derfor si at de har studert feilaktig. De har ikke studert Formann Mao skikkelig. De som har gjort slike feil bør studere heftet av Formann Mao (KKP's rolle i den nasjonale krigen osv.) grundig ved sjølstudier.

I dette dokumentet er det først og fremst delene om sekterismen og om klikkvesenet som skal studeres nøye - tillegget: "For hvilken klasse" bør leses og forstås som supplement, men ikke mer enn dette. Hensikten med studiene er ikke å avlegge "eksamen" i materialet, men å bruke det til å trekke fram og diskutere eksempler på egne feil som likner på de som er lagt fram - for ut fra dette å bedre arbeidsstilen lokalt og sentralt.

Tanken er å utgi både dette dokumentet, oppsummeringer av erfaringer fra massekamp er og arbeid i fronter samt litt til i et hefte til høsten som skal selges offentlig. Vi tror at massene kan ha godt av å se at forbundet også kan gjøre skikkelig sjølkritikk, men det er også et spørsmål om noe eventuelt bør omformuleres, er ugunstig for sikkerheten osv. Derfor må kameratene når de studerer dette dokumentet lage grundige rapporter med kritikk slik at det kan bli best mulig egne til å selges offentlig.

Dokumentet skal brukes til studier både i SUF (ml) og ML-gruppene.

a. SUF (ml): I ungdomsforbundet danner dokumentet grunnlaget for den viktigste korrigeringsoppgaven i tida som kommer, nemlig til-
lempinga av masselinja i alt vårt arbeid. Som påpekt i forbundets
arbeidsplaner skal dokumentet diskuteres på arbeidsmøte med ut-
gangspunkt i vedlagte studieopplegg. Det er en plikt for alle
medlemmer å sørge for at de feila som trekkes fram i diskusjonen
ved hjelp av dokumentet, blir retta på. Oppgaven med å kvitte oss
med sekteriske feil løses ikke utelukkende ved et arbeidsmøte.
Derfor er det viktig at dokumentet trekkes fram i samband med andre
møter, oppsummeringer av arbeidet etc, slik at vi kan kontrollere
at de oppgavene vi har stilt oss blir løst.

b. ML-gruppene: Som det er pekt på over, så baserer dette doku-
mentet seg i første rekke på erfaringer fra SUF (ml), men til tross
for dette tror vi at de sakene som blir tatt opp peker på allmenne
feil for hele ml-rørsla. Derfor blir dokumentet nytta som grunn-
materiale til medlemstudia i siste del av masselinje/front-
opplegget.

VI MÅ LÆRE Å FØLGE MASSELINJA!

Vårens store kamper har i stor grad blitt leda av marxist-leninister. SUF (ml) og hele ML-rørsla forøvrig har vunnet masser av nye tilhengere. Samtidig har dette oppsvinget ikke i særlig grad avspeilt seg i forbundets medlemstall. På universitetet i Oslo, f. eks. har det tilmed ikke gitt særlige utslag for FSFs medlemstall. Dette stiller spørsmålet om masselinja på spissen.

Aldri før har vi hatt så mange venner som nå, og aldri før har det vært så lett å få støtte for ideene våre. Derfor er det all grunn til optimisme, ikke pessimisme. Framgangen viser oss også at vi har store feil. Dette er også en bra ting. Vår historie viser oss at når feilene først er avslørt, har vi alltid klart å bli kvitt dem og vinne nye seire. Nå skal vi kjempe ned de sekteriske feilene som vi har avslørt, og det kommer til å gi oss ny, stor framgang.

Situasjonen nå er prega av at arbeidsoppgavene er større enn kreftene våre: vi har marked til å selge ubegrenset med Klassekampen, men vi mangler selgere, vi har ikke studieleidere til alle som vil med i m-l-sirkler osv. Vi prøver å løse dette ved bl.a. å bedre arbeidstilen og organisere mer effektivt: dvs. korrigeringsbevegelsen. Samtidig er marxist-leninistene alt nå mer effektivt organisert enn noen gang i 60-åra.

Folk klager over at vi "jobber oss i hjel". Eneste løsning er mer folk. Korrigeringsbevegelsen (som bl.a. betyr økt arbeidsdeling) krever også mer folk for at arbeidsdelinga og nyorganiseringa virkelig skal kunne bli effektiv.

Mer folk med i arbeidet er nøkkelleddet nå. Uten mer folk klarer vi ikke å løse de eksterne oppgaver: prop-agit, frontarbeid osv., og heller ikke de interne oppgaver som faller under korrigeringsbevegelsen (om sammenhengen mellom korrigeringsbevegelsen og masselinja, se tillegg - del I). Mer folk betyr løsninger på hovedmotsigelsen i arbeidet i forbundet som helhet på dette trinnet. Det er her hoved- framstøtet må settes inn til høsten. (N.B. I et mindre antall grupper og lag kan det likevel være konsolideringa kreftene må konsentreres om).

Virkelighetens verden må ikke forveksles med en verden skapt av våre egne drømmer og ønsker. I virkelighetens verden finnes ingen stillstand: enten går vi fram, eller så går vi tilbake. Hvis vi ikke skaffer mer folk nå, kan vi ikke gå fram, altså vil vi gå tilbake. Uten flere folk med i arbeidet vil vi ikke bare bli stående stille, vi vil også måtte innskrenke faglig-arbeidet, skolearbeidet, studie-arbeidet osv. Ingen må være så blinde at de tror noe annet.

Det alt nå går ut på er tillempinga av masselinja. Der vi alt har utvikla ei riktig linja for arbeidet framover, er det nok fordi vi har tillempa masselinja. Der linja vår ikke er god nok, finnes manglene i tillempinga av masselinja. Vi må få masselinja til å trengje inn i arbeidet overalt. Vi må klare å nytte masselinja og trengje dypt inn i massene.

Vår viktigste feil er at vi mangler tillit til massene. Før trodde vi at massene slett ikke ville høre på oss. Halvannet års KLASSE-KAMPEN-salg, løpeseddelutdelinger, Rød Front 1. mai, Saudastreiken, seirene i studentersamfunnene osv. har retta på den feilen. Nå reduserer vi i stedet massene til passive støttespillere. For det første trur vi ikke massene er villige til å jobbe for saka sjøl om

de er enige med oss, og for det andre trur vi ikke massene er lure nok til å jobbe uten at vi forteller dem alt de skal gjøre. Følgen blir at vi gjør alt sjøl og monopoliserer avgjørelsene. Massene blir ikke trukket med, og om de blir det, blir de passivisert og lærer ingenting. La oss se på våre viktigste feil i forhold til masselinja.

SEKTERISMEN I SYMPATISØRARBEIDET.

Vi har før kritisert sekterismen ved medlemsopptak, som ofte blir gjennomført etter linja: "bare de fullkomne slipper inn i himmerik". Det sentrale denne kritikken peker på er at en del kamerater har overvurdert betydningen av bokstudeir, og derfor har krevd "teoretisk fullkomne kunnskaper" av de nye som skal inn i forbundet. Som et resultat av dette "holder man dørene tett lukket", og finner bare et lite mindretall "verdige" til å tre inn i forbundet.

Formann Mao lærer oss at hovedsaka er holdninga, -dvs. klassestandpunktet - og ikke hvor mange bøker kamerater har lest. Derfor er de krava vi stiller ikke teoretisk fullkommenhet ol. (for teoretisk fullkomne er ingen i forbundet), men en riktig holdning til kommunismen og arbeiderklassen. Vi må kreve at nye kamerater har tilegna seg og sagt seg enig i forbundets linje, at de ikke har viktige avvik fra den, at de er lojale og har vist i praksis at de vil jobbe for saka. Derfor er det f.eks. slett ikke nødvendig at en kamerat er ferdig med grunnsirkelen, bare han/hun tilfredsstillter krava ovenfor, og med sikkerhet vil gjennomføre grunnsirkelen. Vi har ingen grunn til å frykte nye medlemmer som "ikke veit alt vi veit" sjøl om de i første omgang bare er vanlige, ærlige revolusjonære - ikke "overmennesker" og superkadre". De sektoriske feila i samband med medlemsopptak holder nå på å bli retta på en del steder, men henger fortsatt svært mye igjen i forbundet.

Mdn til nå har vi ikke kritisert sekterismen i selve sympatisørstudiearbeidet. Formann Mao sier at "spørsmålet om å lære opp etterfølgerer til proletariatets revolusjonære sak" er spørsmålet om denne marxist-leninistiske saka skal bli ført vidare eller ikke. Det faller ham ikke inn at spørsmålet kan være om de vil oppstå av seg sjøl eller falle ned fra himmelen, han sier at spørsmålet er om vi utvikler dem eller ikke.

Vi derimot gir stort sett blaffen i å målbevisst utvikle sympatisører til å bli medlemmer. "Hvem kan bli medlem"? Det tenker vi på etter møte 10 i grunnsirkelen. Vi gjør personvurderinger bare ved slutten og ikke ved begynnelsen av en sympatisørsirkel!!! Vi burde diskutere hver enkelt: hva må gjøres med denne kameraten for at vedkommende skal bli en bra ungkommunist? Ofte kan vi også sikkert trekke sympatisørerne sjøl med på slike diskusjoner. Så lenge vi ikke gjør dette og heller ikke gir folka individuelt tilpassa, systematisk hjelp fra et tidlig tidspunkt i sirkelen - så lenge hjelper det lite om vi er aldri så "anti-sekteriske" ved medlemsopptak! Mange kamerater får ganske enkelt aldri sjansen til å utvikle seg til et nivå der de kan tas opp.

Husk at sympatisørstudiene ikke er noe mål i seg sjøl, slik at "vi kan si til ledelsen at så og så mange har avlagt eksamen etter gjennomgått m-1-sirkel".... Vitsen er å aktivisere folk for bevegelsen. Folk må målbevisst utvikles til å bli nære og aktive venner. Vi kommunister studerer teori for å lære å handle: f. eks. studerer vi ikke student- og skolebrosjyra for å "vite mye om studentenes/ elevenes kår", men for å vite hva vi skal gjøre for å kunne følge

masselinja blant studenter og skoleelever. På samme måten er sympatisørarbeidet-studiene bare en bra ting dersom de kommunistiske ideene slår rot i massene og fører til handling. Først da styrker studiene virkelig bevegelsen: "Når ideen slår rot i massene, blir den en materiell kraft" (Marx)

Vi inviterer heller ikke sympatisørene med i det praktiske arbeidet og i våre politiske diskusjoner - i høyden ber vi dem fylle opp i demonstrasjoner. Hvorfor ikke - er de for late og for dumme? Om de ikke tør delta i arbeidet vårt med en gang -, hvorfor ikke la dem følge med erfarne kamerater på KLASSEKAMPEN-salg, utdelinger osv., sånn at de får se hvor fint det går? Hvorfor ikke trekke dem med i diskusjonene når vi diskuterer lagsarbeid (så sant det ikke strider mot sikkerhetsreglene) og planlegger aksjoner? "To hoder tenker bedre enn ett" - og det er ingen grunn til å tro at sympatisørene ikke kan ha mange gode ideer, som vi ikke har tenkt på sjøl!

Gjennom praksis og deltaking i forbundsdemokratiet (diskusjon) kan vi nettopp målbevisst utvikle sympatisører i retning medlemmer. Vi kan også skape en best mulig og mest mulig tillitsfull atmosfære mellom forbundet og dets nære venner, slik at de blir knytta nærmere til oss en før.

I stedet ser det ut til at mange kamerater skremmer sympatisørene ved å fortelle "for et blodslit det er å være SUF-er". De tar en overlegen og skrytende holdning: "dere klarer ikke å gjøre det vi gjør, dere er ikke like bra som oss" er underforstått (mer om dette se tillegget). Følgen blir sjølsagt at vi må selge alle avisene sjøl osv. - sympatisørene holdes vekk, mens våre kadre knekker ryggen under alt arbeidet.

Enda verre er den stilen som går utpå at man mener at det er "for få folk" eller "feil årstid" for sympatisørarbeid. "Ingen vits i å starte sirkel for dem - de er bare 2-3 stykker"...."det går ikke an å drive sirkel om sommeren". Hva er dette for slags vrøvl? Er det ikke bedre med et par medlemmer fra en symp-sirkel på 2-3 stykker enn ingen sirkel og ingen nye medlemmer? Når det gjelder sommeren, så kan det sjølsagt være vansker: mange reiser vekk, det blir vanskelig å holde arbeidet i gang. Men er det alltid sånn at disse vanskene ikke kan overvinnes? Ofte kan de nok det, om vi bare tenker grundig gjennom sakene. Dessuten har enkelte kamerater en tendens til å rekne med at "sommeren" begynner tidlig på vårparten - gjerne først i mai. Det holder i hvert fall ikke! Allment kan vi si at folk som ikke kvitter seg med slike støvete og konservative ideer, aldri kan få noe skikkelig grep om sympatisørarbeidet.

Det jobbes også dårlig med å skaffe nye sympatisører til sirkler. "Høstens sympatisørsirkel? Det tenker vi på når vårens sirkel er ferdig". Denne stil går ikke. Det må jobbes systematisk med sikte på å registrere folk som vil være med, og det er ikke nok å nøye seg med et tilfeldig utplukk av personer.

Tenk på hvor stor e verdier de faste Klassekamp-kjøperne kan bety for bevegelsen - om vi bare mobiliserer dem. Her er folk som for det meste helt eller langt på vei er enige med oss. Likevel inviterer vi dem aldri med på en studiesirkel, ja ofte snakker vi nosten ikke med dem! Et lag hadde over 40 faste Klassekamp-lesere i sitt distrikt.

Likevel mente kamerater der at ikke en eneste av dem kunne delta i studiesirkel! Feil i holdninga til disse folka kan komme av redsel for å spørre folk vi ikke kjenner (sjøl om vi veit at de er enige med oss) eller det kan komme av fantasiløs nedvurdering av deres entusiasme for sosialismen. Uansett må vi vende et nytt blad her. Det må være slutt på at de faste Klassekampen-kjøperne går for lut og kaldt vann.

Andre verdier som vi må lære å ta vare på, er de folka som har vært innom bevegelsen tidligere, men som for ei tid har fjernet seg fra oss. Mange tidligere forbundsmedlemmer, som vi ikke kunne ta oss av mens vi jobba som hardest for å konsolidere en skikkelig kjerne i forbundet, orienterer seg nå vår vei igjen. En god del folk har gått trøtt for ei tid, men ønsker nå å jobbe for forbundet igjen. En god del folk har gått gjennom grunnsirkelen uten å bli tatt opp som medlemmer. Vi må lære oss å holde nære kontakter med disse folka og utvikle et godt og kameratslig forhold til dem. Vi må lære å gi dem arbeidsoppgaver de kan klare bra, trekke dem med i diskusjonene og forklare dem hvor bra det er at de jobber for den progressive bevegelsen og det arbeidende folket igjen.

Masselinja i sympatisør-arbeidet - det betyr :

Bygg ut forbundet dristig uten å slippe inn en eneste uønska person - ikke "holde dørene tett lukka" og "krev teoretisk fullkommenhet".

Systematisk og målbevisst hjelpe sympatisørene i retning av å bli medlemmer - ikke bare passivt ta sikte på at de "skal kjøres gjennom sirkelen".

Foreta nøye vurdering av hver enkelt ved begynnelsen av en sirkel (og gjerne flere ganger mens sirkelen går) - ikke nøye seg med vurderinger når sirkelen avsluttes.

Trekke sympatisørene med i det praktiske arbeidet - ikke vente til de sjøl kommer og ber om å få avlaste oss.

Spørre sympatisørene om deres mening, invitere dem med på diskusjoner - ikke se på dem som umælende dyr som ikke har noe av verdi å tilføye.

Starte sympsirkler alltid og overalt der det er mulig - ikke vente på flere folk eller "håpe på godt vær".

Stadig kartlegge grunnlaget for nye sympsirkler - ikke "rekne med at det dukker nok opp folk".

Mobilisere Klassekamp-kjøpere og andre som står nær bevegelsen - ikke "vente til de kommer til oss".

SEKTERISMEN I FRONTARBEIDET.

Frontene er viktige redskaper for de breie massenes kamp. De er også viktige bindeledd mellom oss og massene. Likevel hender det ofte at vi gjør dårlig arbeid i frontene. Da resultatet blir at vi må gjøre alt arbeidet, og at frontenes medlemmer blir daue, passive og uten initiativ.

Vi har pekt på at likegyldigheten overfor frontkaderen fra vår side har spilt en rolle. "Dannelsen av klasseorganer som står utafor partiene er den beste formen for enhetsfrontens oppretting, utvidelse og styrking i de breie massenes dypeste lag".....

"Bare sånne organer kan gjennom enhetsfrontbevegelsen omfatte også den veldige massen av uorganiserte arbeidende, kan fremme utviklinga

av massenes initiativ i kampen.... og på grunnlag av dette fremme utdanninga av tallrike arbeideraktivister for enhetsfronten; fostre hundre og tusentalls partiløse bolsjeviker i de kapitalistiske landa". (Dimitrov).

Mange frontkadre er slike "partiløse bolsjeviker" eller kan bli det. I stedet for å se på dem som en viktig del av våre nærmeste og verdifulleste venner, har vi latt dem gå for lut og kaldt vann. Vi trenger planmessig arbeid for å hjelpe frontkaderen. Studiene i frontene har vært svært tunge og teoretiske, uten å hjelpe praksis noe særlig. Dette betyr at unge og ivrige folk som først og fremst vil jobbe, ofte har "fått steiner for brød".

Vi har mange steder monopolisert arbeidet i for stor grad. Ta f.eks. spørsmålet om styrer. Vi har måttet kjempe for å holde banditt-reformister og revisjonister ute av styrer. Men spørsmålet er om ikke denne riktige linja nå har slått over i sin motsetning: mange tror at "det må være flertall av marxist-leninister i styret, ellers blir det tatt reaksjonære avgjørelser. Flertallet må i hvert fall bestå av folk som øyeblikkelig gjør alt vi sier, sjøl om massene ikke behøver vite at det er slik".

Faren ved dette er at vi lett forstår partiets ledende rolle på en mekanisk måte. Massene kan ikke ledes ved kommandering, bare ved overbevisning. Har vi et mekanisk flertall, slipper vi å diskutere med folk for å overbevise dem. Vi kommer til å se på frontkaderen i styrene snarere som et røykteppe som skal skjule for massene hvem som virkelig leder sakene, i stedet for som venner som skal hjelpe oss med å lede massene. Følgen blir at vi monopoliserer både arbeidet og avgjørelsene. Vi sliter oss ut, risikerer mistillit fra massene som får følelsen av at vi skjuler noe for dem, og frontkaderen får ikke sjansen til å lære noen ting.

Dette er en slags dovenskap - det er lettere å lede administrativt enn politisk, lettere å gjøre alt sjøl enn å jobbe for å utvikle folk som har endel feilaktige ideer. Men det er en dum og slitsom form for dovenskap. Fronten blir dau og livløs, uten indre liv. Og våre "dovne" folk må i praksis slite dobbelt så hardt for å holde det hele i gang.

Vi bør ta sikte på å ta færre administrativt ledende stillinger i frontene, og heller forsøke å hjelpe initiativrike og sjølstendige frontkadre opp. Vi bør også ta sikte på å holde færre av de stillingene som er formelt ledende, og heller ta stillinger der vi kan lede gjennom råd, politiske initiativ og eksempel som overbeviser frontkaderen om at vår linje er riktig. La heller frontkadrene gjøre feil som vi (kanskje) ikke ville ha gjort - uten feil og tabber kan den ikke utvikle seg (se på vår egen utvikling!). Dette må sjølsagt tilpasses hvert enkelt sted, og ikke tillempes mekanisk og med sjokkartet endring av linja.

To feil må unngås: at vi bruker denne linja som en unnskyldning til å trekke oss ut av fronten lokalt, eller til å ikke gjøre arbeid når vi deltar der. Noen kamerater har oppfatta det slik, men dette er det motsatte av SK's linje. Vi vil hjelpe frontkadrene til å utvikle seg, men det kan vi sjølsagt ikke gjøre om vi går ut. Vi ønsker å ta færre administrativt ledende stillinger. Men dette vil ikke bety et framskritt, dersom det betyr at vi nøyer oss med å "gi vennlige råd" til fronten uten å jobbe hardt i den sjøl! Skal våre råd og initiativ få en vekt, er det viktigste vi kan gjøre sjøl å være

et godt eksempel, først og fremst gjennom hardt og uegennyttig arbeid i fronten. Dette må være linja m-l-kadrene i fronten følger.

Det bør også bli mindre av at vi stiller med ferdigskrevne programforslag o.l. ved opprettinga av fronter og i liknende tilfeller. Dette er sjølsagt ofte nødvendig, men ofte kan det også gjøres bedre i samarbeid med massene. La oss slutte å tro at bare vi har riktige ideer. Og om massene har endel feilaktige ideer, så vil kampen mot disse feilaktige ideene under utforminga gjøre programmet e.l. desto mer overbevisende nettopp for slike folk som deler disse typisk feilaktige ideene.

Et skrekkeeksempel er arbeidet som blei gjort for noen få år siden i samband med programmer for enkelte skolefronter. Våre kadre laget "programmer" for slike fronter der de ganske enkelt skreiv av programmet til FSF i Oslo. Dette programmet var diskutert - og forstått av studenter av ulike avskygninger på universitetet. Men da våre folk mekanisk omplanta det til enkelte skoler, viste det seg at elevene der ikke forsto det - bl.a. fordi de ikke visste hva mange fremmedord betydde!

Vår nåværende stil i front-politikken har preg av nedvurdering av front-kadren: "de klarer seg ikke uten barnepike". Men den har også preg av nedvurdering av ml-rørsla: "vi klarer ikke å lede folk som vi ikke kan gi ordre" - m.a.o.: vi kan ikke overbevise massene! "Vi må ha tillit til partiet og vi må ha tillit til massene. Dette er to hovedprinsipper. Og hvis vi tviler på disse prinsippene, kan vi ikke oppnå noen ting" (Formann Mao.) Vi mangler egentlig tillit både til oss sjøl og folket. Retter vi ikke på det, kommer vi ikke stort lenger verken i frontpolitikken eller i resten av arbeidet vårt.

Masselinja i front-politikken - det betyr: Aktivt og målbevisst arbeid for å hjelpe fram tallrike nye front-kadre. Gode og levende studier i frontene som oppmuntrer og hjelper front-kadrene til handling. Aktive og dyktige frontkadre fram i ledelsen, slik at de kan gjøre erfaringer og lære av feil. Marxist-leninistisk ledelse ved hjelp av råd, politiske initiativ og eksempel - ikke monopolisering av arbeidet. Marxist-leninistiske kadre som tillemper en stil med diskusjon og hardt arbeide - ikke kommandering og lite praksis. Fremme massenes initiativ og skapekraft under marxist-leninistisk rettleiing: "tillit til partiet - tillit til massene".

: KLIKKVESEN.

Den gamle, inngrodde slappe og liberalistiske stilen fra SF-tida gjorde det nødvendig for oss å gjennomføre langvarige kamper for å få gjennom en skikkelig arbeidsstil med hardt arbeid, regelmessige møter i samband med studier, lag, styrever og fraksjoner osv. Dette har ført til store framskritt.

Men samtidig har det også ført med seg en del tilbakeskritt. Resultatet for noen er at de bare er sammen med folk de treffer på styre- og medlemsmøter, selger aviser sammen osv. Det finnes folk

som bare kjenner forbundsmedlemmer og kommunister. Kort sagt: de har isolert seg fra massene.

Denne tendesen viser tegn til å øke i hele forbundet. Får den fortsette, kommer vi på lang sikt til å isolere oss fra massene som enkeltindivider og lukke oss inne i oss sjøl. Skulle det skje så galt, så ville også revisjonistene og høyrefolka få sin ønskedrøm oppfylt: vi ville virkelig bli ei sekt - ei lita gruppe som snur ryggen til verden og krampaktig klynger seg til sitt eget snevre miljø, uten å blande seg med annet folk.

Hva skjer om dette får lov til å fortsette? Vi må forstå at ethvert håp om å vinne tillit i arbeiderklassen i så fall blir fåfengt. Vi kan ikke lede arbeiderklassen bare ved å gi ut ~~triktige~~ paroler, spre trykksaker og være flinke til å snakke om politikk. Arbeidsfolk er ikke dumme, og klassen har brent seg på folk som var flinke til å snakke alt for mange ganger.

Skal vi lede, må vi også bli kjent med flest mulig enkeltpersoner, folk som omgår oss privat, som kjenner oss personlig som noe mer enn dyktige snakkemaskiner og som derfor på grunnlag av egne erfaringer kan være sikre på at de har rett når de overfor andre garanterer for kommunistenes ærlighet og vilje til å tjene folket. Vi må kort sagt gro røtter i massene, smelte sammen med det arbeidende folket - ikke bare som organisasjon, men også hver enkelt av oss. Men dette kan vi ikke gjøre om vi f.eks. står på en arbeidsplass der vi eren slags turister, dvs. snakker politikk med folka og selger KLASSEKAMPEN osv., men aldri deltar i felles aktiviteter med dem utenom jobben, aldri går ut sammen med dem, besøker dem hjemme eller inviterer dem hjem til oss. Gjør vi ikke dette kan vi aldri bli virkelig ett med folka, aldri bli som en av dem, aldri få virkelige venner på jobben, og folka der, vil rimelig nok, aldri virkelig stole på oss heller. Kjenner vi ikke folk, kan vi heller ikke mobilisere til demonstrasjoner og aksjoner. Har vi røtter i massene, kan hver kamerat ta med 4-5 andre - men hvem skal vi få med om vi bare kjenner hverandre? I så fall blir det klassefienden som lett kan mobilisere. Om en sjef vil ta jobben fra en kommunist, eller om revisjonistene stiller kandidater mot oss, så vil ingen løfte en finger til vårt forsvar. "Bare massene er en virkelig uovervinnelig borg", sier Formann Mao.

Det betyr også at om vi ikke har støtte i massene, så er vi fullstendig nakne og forsvars-løse, som en snegle uten skall. Uten masser av venner over alt, vil vi bli kasta ut og trampa på overalt. Det er unødvendig å gruble over kommunistenes skjebne når virkelig hard undertrykkelse setter inn.

Skiller hver enkelt av oss seg fra massene, vil vi også merke det på forbundets indre politiske utvikling. Om vi bare kjenner kommunister - hva veit vi da om hva massene tenker og føler? Ingenting! Følgelig klarer vi ikke raskt og smidig å utarbeide riktige paroler for kampene, men slingerer fra høyre til ultra "venstre". Under studentkampene i vår var det tendenser til det, da noen av våre kamerater enkelte ganger tvilte på om folk ville slutte opp om aksjoner som skulle vise seg å bli de største, mens de andre ganger var fulle av optimisme og starta aksjoner som fikk liten oppslutning.

På lengre sikt kan vi totalt miste evnen til å orientere oss riktig, fordi vi mister arbeiderklassens klassestandpunkt, dens måte å se verden på. Vil vi vite åssen det går med sånne folk skal vi bare

se -, Peder Furubotn og co. Uten klassestandpunktet ligger veien åpen for revisjonismen, forbundets undergang og vår egen fullstendige degenerasjon.

Tendensen til at vi som enkeltpersoner isolerer oss fra massene er det aller viktigste og alvorligste spørsmålet i samband med sektoriseringen. Uten at vi alle sammen har kontakt med massene kan vi verken utforme eller kontrollere ei riktig linje. Om ikke hver enkelt av oss har et nært forhold til massene, så kan heller ikke forbundet som helhet ha det.

Vi skal bruke noen eksempler til å vise at det er riktig å male faen på veggen.

For ei tid sida var det mye snakk om i mange lag at folk på skoler og universitet burde bruke friminutter og spisepauser til å snakke med folk i klassen og andre kjenninger som ikke var forbundsmedlemmer. Dette blei også gjort en del steder med bra resultat. Men mange rapporter forteller at i dag er alt ved det gamle: forbundsmedlemmer klumper seg sammen i skolegården og "stirrer henført inn i synene på hvarandre".

På universitetet i Oslo brukte noen kamerater spisepausen som den viktigste sjansen til å snakke med studiekamerater. Flere av studiekameratene deres er forbundsmedlemmer idag. Men det er mer enn tvilsomt om nye folk trekkes med på den måten: i kantinene sitter "ledende folk" istudentbevegelsen i store klumper, nærmest gnir seg imtil hverandre og nyter hver-andres selskap, mens de vender ryggen til de progressive massene rundt seg. Alle tidligere gode forsetter er glemt. Disse kameratene får finne seg i at vi sier det er et motbydelig syn å se dem slik, både med tanke på sikkerheten og masselinja.

En sportsinteressert kamerat ville gjerne delta i det harde og gode trenings-programmet som bedriftsidrettslaget på jobben hadde. Men han kunne ikke, begrunnelse: "må trene med SUF (m--1) - laget". En vurdering førte til at en fant ut at om det var valget, så var det bedre at "laget" fikk slappe muskler, hengemage og hjerteinfarkt, og at denne kameraten fikk bedre røtter på jobben. Kameraten begynte å delta i bedriftslagets trening, og arbeidskameratene var begeistret. Noe som også viser at det ikke er så vanskelig så snart vi får den rette innstillinga.

En kamerat var med i en "syklubb" av gamle skolekamerater - dvs. et påskudd venninner brukte til å komme sammen og prate. Disse folk pleide i det store og hele å støtte oss, forsvarte oss i diskusjoner osv. Kameraten slutta å gå i "syklubben" pga. stort arbeidspress. I dag støtter venninnene hennes mange reaksjonære ideer og er kommet mye lengre fra oss.

Så lenge det ikke blir jamt fyll og spetakkel av det, kan ungdomskommunister sjølsagt også slappe av med en fest. Men det er en dårlig stil når dette blir til fester av kommunister, i steden for at vi går ut sammen med folk fra skolen eller jobben. En fest er aldri det beste stedet for massearbeid, og jamn festing er det motsatte av massearbeid. Men ved å gå ut sammen med folk vi kjenner, kan vi bedre det kameratslige forholdet til dem - forutsatt at vi klarer å oppføre oss skikkelig. Vi må styre unna forfalne individer som bare

bryr seg om fyll, men det er en annen sak med skoleelever, arbeidere og studenter med normale vaner. I sieden for å komme sammen med dem fortsetter vi den feilaktige stilen med bare å holde sammen med våre egne.

Det er lett å gjøre lista mange ganger så lang. Nå seiler politikken vår i sterk medvind. Men for å slå gjennom trenger vi masser av nye kontakter som kan føre den fra oss og ut til massene.

Arbeidets parti i Albania (APA) kjempet mot sekteriske rester da det blei stifta i 1941. Dels skyldtes det trotskistiske idéer som nedvurderte massene, og dels hadde bevegelsen ikke alltid klart å foren massearbeidet med den nødvendige strenge illegaliteten - dette var i som var typiske for de albanske kommunistgruppene i 1930-åra. Vi kan lære mye av APA's historie, som forteller om hvordan APA overvant de feila og la opp en linje for å gro røtter i massene like etter stiftelsen:

"Agitasjon ved hjelp av det talte ord var den viktigste av alle former for agitasjon og propaganda- diskusjoner med folk, enkeltvis eller i små grupper, diskusjoner med forsamlinger arbeidere, av bønder og ungdom. Denne formen for agitasjon ga de mest tilfredsstillende resultatene. Kommunistene trengte inn overalt hvor massene samlet seg. For å komme i kontakt med folket, utnyttet de alle midler og metoder som lå for hånden. De utnyttet i stort omfang alle gamle og nye bekjentskaper, nasjonale og folkelige fester, brylluper, markedsdager, familiebånd osv." (fra APA's historie).

Vi bør også utnytte alle muligheter for å få vår revolusjonære linje fram til massene. Mange av oss har sikkert gamle venner som vi ikke sett på en årrekke, sjøl om vi vet at de er progressive - søsken, foreldre, og slektninger som vi ikke gidder å snakke politikk med, eller til og med ikke holder kontakt med. Bør vi ikke lære av APA - legge stilen, ta kontakt, kanskje sende et brev til en vi ikke har truffet på lenge?

Enda viktigere for oss må det bli virkelig å forene oss med de organiserte og uorganiserte sympatisørene våre- bli venner med dem, lære å kjenne dem og deres sterke og svake sider, slik at vi virkelig kan fullføre oppgaven vi har stilt oss med å trekke dem med i arbeidet vårt og hjelpe dem framover.

Vi må drøfte feilene, legge om linja og komme ut av den gamle klikken. Hvis ikke, kan den koselige gamle klikken snart bli den råtne gamle klikken som dreper alt liv og forpester vårt forhold til massene. Vi må holde det klart for oss at spørsmålet om å bryte med klikkvesenet spørsmålet om vårt være eller ikke være - seier eller undergang!

Vi kan og vi skal overvinne disse feilene! Kameratene bør drøfte det grundig på grunnlag av egne erfaringer. Det kan bli nødvendig å sørge for at tid brukes systematisk til at vi kommer sammen med arbeids- og studiekamerater - på samme vis som vi systematisk (og ikke tilfeldig) organiserer tida vi bruker til studier, medlemsmøter og fraksjonsmøter o.l.

Spørsmålet behøver ikke stilles om hvor vi skal ta tid fra, men helle åssen vi skal bruke fritida vår bedre - f.eks. friminutter, spise-pauser. Kanskje kan nyttig virksomhet vi driver bindes sammen med slik arbeid: f.eks. er folka våre noen steder svært glad i å spore. Hva

om forbundet der sørga for at folka meldte seg inn i det lokale idrettslaget, sånn at de knytta kontakter samtidig? Det er ikke nødvendig å melde inn noen som ikke driver idrett - og for de som alt driver det, behøver det ikke ta tid fra andre oppgaver likevel.

I enkelte tilfeller, når det gjelder svært opptatte kamerater, kan det være riktig å ta tid fra annet arbeid for å sørge for mulighetene til å styrke de personlige massekontaktene. Men dette må drøftes svært nøye og avgjøres for hvert enkelt tilfelle.

I kampen mot klikkvesenet må vi samtidig også vokte oss mot liberalistiske feil og høyrefeil.

Parolen om å smelte sammen med massene kan bli forvrengt til at vi ikke skal stå fram som kommunister og komme med kommunistiske idéer til massene. "Jeg kan ikke få et godt forhold til gutta på jobben hvis jeg snakker politikk med dem". Det er sjølsagt mulig å bli svært god kamerat med folka på en arbeidsplass, omgås dem i fritida osv. uten å snakke et ord politikk. Det hjelper bare ikke arbeiderklassen og den kommunistiske bevegelsen framover.

Folk som er glade i å rangle, kan hevde at de driver "flott massearbeid" når de går på fylla i steden for å gå på studiemøte. Men fester må være unntaket i massearbeidet og ikke regelen. Derfor er sånt liberalisme og ikke kommunisme.

Vi går innfor en ny stil i arbeidet med mer vekt på at hver enkelt av oss går ut til massene. Vi må ikke la dette bli et skalkeskjul for en type liberalistiske idéer som av og til dukker opp omat "vi jobber for hardt - vi har for mye å gjøre" og "må slappe av". Slapper vi av nå, klarer vi ikke å skape bånd til massene, og bevegelsen blir knust.

Det betyr at vi må se arbeidet med personlige kontakter (utvikle gamle og skape nye) som en politisk oppgave som må organiseres, akkurat som studier, praksjonsarbeid osv. Dette kan ikke bety slappere stil i arbeidet - noe som ikke skaffer oss kontakter i arbeiderklassen, men heller er til glede for kapitalistene.

Det vil bli nødvendig at vi gruppevis drøfter den praksisen hver enkelt av oss har på dette området, og hva som kan gjøres for å bedre den. Det neste skrittet kan kanskje være å utforme en individuelt tilpasset "lekse" for hver enkelt - en enkel arbeidsoppgave som kameratene ikke vil ha for store vansker med å gjennomføre, og som samtidig kan bety et skritt i retning av å utvikle bedre kontakter og en bedre stil i forholdet til massene.

Det er ikke en byrde for hver enkelt av oss å gå ut til massene. Massene består av hyggelige folk, som har en mengde erfaringer og mye å lære oss. Går vi ut til massene på en riktig måte vil det gi oss en politisk friskhet og et overskudd til å kjempe hardere. Formann Mao lærer oss at vi skal forene oss med folket, lære av folket, tjene folket. Kanskje det er på tide at vi begynner?

Bekjemp klikkvesen og gro dype røtter i massene - det betyr: Vi må bryte med tendensene til å lage et "lukket miljø" i forbundet og i skeden skaffe oss mange gode venner i massene, både blant de som står os nær politisk og de som står fjernere. Vi må slå røtter på skolene og arbeidsplassene våre og ikke være "turister" der.

Vi må systematisk ordne fritida slik at den kan føre oss sammen med nye kontakter.

Vi må lære å snakke politikk med våre venner i massene (drive muntlig agitasjon), samtidig som vi beholder et godt forhold til dem.

Vi må drøfte problemene kollektivt, hjelpe hverandre og sette realistiske målsettinger for hver enkelts framgang.

INGEN FORBUNDSKADER UTEN EGNE RØTTER I MASSENE!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN!

ANVEND MASSELINJA I ALT!

Tillegg 1.

Sammenhengen mellom korrigeringsbevegelsen og masselinja.

Korrigeringsbevegelsen har til hensikt å rette på feil i forbundets arbeid. For å slå de enkelte "fiender" (feil) setter vi igang forskjellige kampanjer for styrking av fraksjonsarbeidet, økonomien, sikkerheten osv.

Når vi skal forklare hvorfor disse kampanjene hver for seg (og dermed hele bevegelsen) henger sammen med masselinja, ser vi snart at dette gjelder på flere forskjellige plan.

La oss f. eks. ta økonomien. Vi ser at uten flere folk med i arbeidet blir det umulig å skaffe kader nok til en virkelig effektiv arbeidsdeling - dvs. ingen vil få tid til å jobbe skikkelig med økonomisk planlegging, regnskapsførsel m.m.

Det samme gjelder sjølsagt f. eks. for skolefraksjoner. Alt slikt arbeid kan bare gjøres dersom målsettinga "mer folk i arbeidet" oppfylles.

Samtidig ser vi også at masselinja kommer inn på en annen måte: skal regnskapsførsel osv. kunne bygge på et solid fundament av trygge inntekter, må vi også forklare til massene at de må gi oss jamn økonomisk støtte. Staten og monopolkapitalen får vi som kjent ikke noe av - rimelig nok.

Tar vi kampanjen for sikkerhet, ser vi at den for det første krever at masselinja blir fulgt i forbundet, slik at forbundsmedlemmene virkelig verner om forbundets sikkerhet. Videre krever det et alment godt massearbeid utafor forbundet, slik at vi har tillit i massene som gjør det mulig for oss å skjule oss "som fisken i vannet". Men det krever også et særskilt massearbeid i samband med sikkerhetsarbeidet vårt - vi må forklare massene hvorfor vi driver sikkerhetsarbeid, ellers trur de rimeligvis at vi er noen skrullinger som leker politi og røver. Endelig er det nødvendig at vi driver massearbeid, slik at massene kommer med opplysninger til oss, før klassefienden slår til - det er dette som skjer i Vietnam, der "geriljaen veit alt, mens imperialist-styrkene famler i blinde."

Disse eksemplene skulle vise godt nok hvordan vi stadig møter spørsmålet om masselinja i samband med alle sider i korrigeringsbevegelsen.

Tillegg II.**For hvilken klasse?**

Vi skal ta opp spørsmålet om et par borgerlige ideer som vi flere ganger **har** kommet inn på i denne artikkelen. De henger sammen med nedvurdering **av** massene.

Formann Mao sier at alle tanker og ideer har klassestempel. Det finnes ingen slags unntak fra denne regelen. Hva slags klassestempel har ideene som fører til nedvurdering av massene?

Det har hendt at kamerater har vært redde for å slippe massene til, sette dem i bevegelse fordi "de kunne gjøre noe galt". Hvilken klasse frykter massene i bevegelse: Sjølsagt borgerskapet, monopolkapitalen. Det er ingenting kapitalistene frykter mer enn folket, fordi folket før eller siden vil reise seg å knuse dem. Klassefienden ser enhver bevegelse fra folkets side som mulig forberedelse eller innledning til opprør (noe han sjølsagt har rett i !). Derfor skjelver han alltid av skrekk ved tanken på at massene kan komme i bevegelse og - "gjøre noe galt"!

Mange kamerater har ikke våget å trekke massene opp i ledelsen og utdanne etterfølgere: "Massene forstår ikke noe til at de kan trekkes med, bare det lille mindretallet av organiserte kommunister kan ta avgjørelsene". Hva slags ideer er dette: "vi veit alt, men massene er dumme og duger ikke til noe"? Det er borgerlige, ekstremt reaksjonære ideer. De uttales klarest av den ekstreme reaksjon i ethvert land: i Tyskland: Hitler som snakket om saueflokkene som trengte en "sterk mann" og "fører", i Norge: f.eks. avdøde Sverre Munck, som snakket om "kvalitetsdemokrati" bare for de "utdannede", og i Skovjet under Stalin: Trotskij, som sa bøndene var "reaksjonære" og arbeiderne hadde "et lavt kulturelt nivå", i Kina: Liu Tsiao-shi, som ville man skulle bygge på "eksperter" og ikke på folket. Det er ideen om at bare de som har formell utdanning skal styre - f.eks. det bare ingeniøren skal ha noe å si på en arbeidsplass eller bare læreren på en skole. Denne ideen har to funksjoner: for det første å tjene som en unnskyldning og et skalkeskjul for borgerskapets diktatur - "vi er de flinkeste og klokeste som er kommet ovenpå pga. vår egen dyktighet, så vi må bestemme" - og for det andre å holde kunnskap vekk fra massene, fordi borgerskapet veit at kunnskap er makt, og manglende klassebevissthet og annen kunnskap hos folket er de hardeste lenkene som holder arbeiderklassen bundet: - "dere skal ikke lære noe, for dere er noen kveg som ikke kan lære noe likevel (-dvs. uten at det skader våre, kapitalistenes, interesser.)"

Det viktigste i det som skal være våre ideer, Mao Tsetungs kommunistiske ideer, er at vi skal stole på massene, ha tillit til dem og lære av dem. Vi ser at forholdet mellom disse ideene og de vi nettopp har tatt opp er som mellom råttent og ferskt, sykt og friskt. Vi har latt oss narre til å godta ideer som er stikk i strid med alt i kommunismen! Vi har tillatt klassefiendens ideer å infiltrere i bevegelsen, og vi må føre klassekamp for å bli kvitt dem og innføre folkets og kommunismens ideer isteden. Når vi gjør feil på dette området, må vi ikke vurdere det som en vanlig tilfeldig feiltakelse uten større konsekvenser. Vi må innse at vi har gått i en felle som klassefienden har lagt ut for oss. Slike feiler legges stadig gjennom skolegang, aviser og kringkasting som dag ut og dag inn propper oss fulle med utsagn om hvor dumme "vanlige folk" er, og hvor flinke de "utdannede" og de "store" (særlig de med penger) er. Noen kamerater liker å måle ut skrekkehistorier om hvor hardt det er å jobbe i forbundet. En sak er at dette driver folk vekk. En annen sak er spørsmålet om hva slags kommunistisk innstilling disse folka driver, når de viser en slik holdning.

Hva vil vi egentlig når vi sier sånt? "I går jobba vi 48 timer i ett strekk." Javel - hva så? Er vi bedre enn annet folk - trur vi kanskje ikke at ærlige progressive mennesker kan jobbe 48 timer uten stopp, sjøl om de ikke er medlem av forbundet? Altså en slags skryt, vi framhever oss på bekostning av andre. Viser vi at vi er politisk bra? Ikke nødvendigvis - en person kan være svært bra politisk men likevel for fysisk svak til at vedkommende kan gjøre sånt arbeid, rimelig nok.

Hva slags tenking er det når vi vil framheve oss sjøl på bekostning av andre? Er det kanskje dette Mao går inn for når han sier "bekjemp selvet, overvinn revisjonismen"?

Det kapitalistiske samfunnet splitter opp folk ved å oppfordre dem til å kjempe mot hverandre for å framheve seg sjøl, klatre, komme seg ovapå. Det sosialistiske samfunnet derimot, utvikler følelser for kollektivismen for at det arbeidende folket skal hjelpe lk hverandre og samarbeide, slik at hele klassen hever sitt nivå.

Ideen om å framheve seg sjøl er altså igjennom borgerlig - ikke bare fordi den tar utgangspunkt i en annen feilaktig ide: at massene nedvunderes på bekostning av oss sjøl, men også fordi den direkte avspør ler kapitalismens konkurranse - klatreideologi.

Når vi gjør sånt, kommer det kanskje noen ganger av at vi har en i og for seg gløverdig drøm om å bli kommunistiske helter. Vi setter opp en martyrmine, tar på oss tornekronen og framhever m er eller mindre diskret hvor mye vi sliter. Men virkelig kommunistiske helter skapes ikke av skryt. Kommunistiske helter er folk som i krig eller fred har vist at de har en absolutt uselvisk og grenseløs vilje til å tjene folket og folkets sak. I forhold til dem har vi mye igjen, mange av oss.

Tjener vi folkets sak når vi skremmer sympatisørene ved å skryte av "slitet" vårt? Et virkelig kommunistisk innstilt menneske ville først og fremst prøve å inspirere andre, ikke framheve seg sjøl, men skape optimisme og vilje til kamp. Men hva er følgen av slikt skryt? Ærlige progressive som har tillit til forbundets arbeid og kommunismen og derfor stoler og tror på oss - de blir nedtrykt og oppgitt "Vi klarer aldri å nå opp likevel, vi klarer aldri å jobbe som dem". Og når de en gang gjennomskuer bløffen, så blir de rimeligvis skuffet og kan komme til å vende seg fra oss. De kan med full rett si at deres tillit er blitt misbrukt av oppblåste typer som var fulle av råttten lukt.

Tenk på en oppblåst tuft - ikke en arbeidergutt som trener for å bli sterk, men en overklassefyr som ikke trenger å jobbe og isteden tilbringer dagen i et bod ybuildingsinstitutt for å få store muskler. Tenk dere en slik "kroppsfascist" som går på badestranden mest for å få høve til å rulle med store muskler. Folk synes det er latterlig - og en virkelig bomsterk arbeider ville aldri gjøre noe sånt. - La oss ikke narres til å spille borgerskapets spill og bli som denne fyren: gå til progressive folke, braute og leke helter og "rulle" overlegent med "muskulene" våre. La oss isteden lære av de virkelig kommunistiske heltene, som er beskjedne, som aldri skryter, men som gjør desto mer!

STUDIEOPPLEGG FOR SUF (m-1) PÅ MASSELINJEDOKUMENTET.

"Dersom en etter å ha fått en riktig teori innskrenker seg. til tomt snakk om selve teorien, legger den på is og ikke omsetter den i praksis, da er denne teorien av ingen betydning om den er aldri så god".
Hva formann Mao her lærer oss må være utgangspunkt for våre studier. Det nytter ikke at vi "skjønner" masselinja aldri så mye, dersom denne forståelsen forblir inne i hodet vårt. Siktepunktet med studiene må derfor være dette: Vi må tillegne oss det som står i dokumentet med sikte på å anvende det. Vi må ved hjelp av det vi har lært fra formann Mao om masselinja analysere våre feil, men dette er ikke nok. Vi må også konkret skissere metodene for å rette på dem. Men vi må heller ikke ture fram i hytt og vær, og dermed sette tilside det i vår arbeidsstil som er godt. Vi må heller ikke tro at vi kan gape over alt på engang. Vi må først bli i stand til "å beherske en tredjedel av området."
Når det gjelder lesinga av dokumentet før studiene på arbeidsmøtet, må vi konsentrere oss om: "Sektersisten i sympatisørarbeidet", "Sektersisten i frontarbeidet" og "Klikkvesen". Men heftet må leses igjennom i sin helhet for å få et fast grep på sammenhengen.

Spørsmål til diskusjon:

1. Har laget/gruppa planlagt, gjort undersøkelser o.l. med sikte på rekruttering til grunnsirkler, - og i hvilken utstrekning har masselinja blitt benytta ved å mobilisere medlemmer og sympatisører i dette arbeidet?
Hva kan her gjøres for å rette på feil og mangler?
2. Diskuter i hvilken grad laget/gruppa har motivert sympatisører til medlemskap gjennom planmessig oppfostring: deltaking i politiske diskusjoner, aktivisering i praktiskarbeid osv.
Dersom dette ikke er gjort - hva kan i første omgang gjøres for å rette på dette?
Bestreb dere på å komme fram til konkrete tiltak som kan iverksettes uten å gape over for mye.
3. Diskuter det frontarbeid laget/gruppa driver (FNL-arbeid, skolearbeid, FSF osv.). Er det så at arbeidet monopoliseres - hva kan gjøres for å bedre på dette?
4. "Det finnes folk som bare kjenner kommunister". Diskuter dette. La hver enkelt kamerat gi ei framstilling av kontakten med og arbeidet blant gamle venner, skolekamerater, arbeidskamerater, familie, idrettslaget osv.
-I hvilken utstrekning har dere latt dem seile sin egen sjø?
-I hvilken utstrekning nytter dere pauser o.l. til å forene dere med massene?
5. Hva kan laget konkret gjøre for å rette på feil av typen "han kjenner bare kommunister"?
6. Hva kan gjøres for at den kommunistiske politikken til enhver tid danner grunnlaget for arbeidet med personlige kontakter - pek på feil i denne forbindelsen.